

Hvorfor svigter Folketinget i Dong-sagen ?

Hvis der tages samfundshensyn, bør børsnoterings undgå.

Så kan staten efter aftalen blive forpligtet til at købe Goldman Sachs-aktier, men frigøres til gengæld fra selskabet.

Det forøger ikke tabet.

Magtmisbrug og lovovertrædelser muliggjorde gaven til Goldman Sachs (GS).

Det kan ikke forsvares og blev derfor søgt skjult.

Hvorfor har de fleste politiske partier accepteret det ?

Hvorfor måtte GS købe billige aktier ?

Staten fik mindre aktieandel og ingen kontanter.

Var det mere samfundsgavnligt end kontrol med en af de strategisk vigtigste virksomheder ?

Hvorfor er der end ikke plads til vurdering og debat om, hvad der tjener befolkningens interesser ?

Hvorfor er vigtige spørgsmål og begrundelser hemmelige for politikere og folk ?

Hvorfor afgav staten bestemmelsesret til GS, når dansk lov om finansiel virksomhed ikke tillader det ?

Var det hensigten, dengang da staten ville bestemme alt og købte forbrugernes velfungerende el-selskaber ?

Nu må forbrugerne betale, hver gang nye købere skal forrente og afdrage købsprisen for overtage aktiviteter.

Folketinget har vedtaget Dongs børsnoterings. "Børsplaner skaber begejstring" og "Analytiker: Dong 70 mia. værd", skrev Børsen.

Det er meget forsigtigt vurderet.

Hvad er der sket efter finansudvalgets underskrift 30/1 2014 ?

Kun, at olie- og gasprisen er halveret, og at den færdigforhandlede engelske havmøllekontrakt indgik som forventet.

Statens gave til GS andrager næppe under 10 mia. kr.

Mulige tilbudsgivere fik som finansudvalget orientering om Dongs økonomiske nød for at undgå andre købere end GS.

Trods kammeradvokatens klare anvisning var annoncering og information yderst ringe, og fristen for at afgive tilbud var kun 16 dage.

Hvorfor blev kammeradvokatens advarsel ikke respekteret ?

Heroverfor brugte GS otte måneder og statselskabet 263 mio. kr. på rådgivning for aktiesalg til GS.

Påfaldende indvendinger hindrede salg til danske pensionsinstitutioner.

GS vidste alt, men Corydon hemmeligholdt og vildledte finansudvalg og Folketing. Selv fristen for underskrift var hemmelig. Hvorfor ?

Statens forskelsbehandling krænkede EU-regler og danske lovkrav om redelig aktiehandel. EU dispenserede, formentlig ved – som finansudvalget – at tro på Dongs nødstilstand.

Finansministres bekendtgørelser i 1990 og 1993 friholdt dokumenter om handel mellem stat og private fra offentlighedsloven.

En indenrigsminister foreskrev det samme i 1999 om kommunale indkøb.

Hver gang fastslog Folketingets ombudsmand, at bekendtgørelserne var ulovlige, og de blev ophævet.

Det er Dong-sagens svære spørgsmål: Hvorfor skal loven ikke overholdes?

Ved den kommende børsnotering skal GS ikke købe, men sælge aktier.

Derfor ændres påstanden om Dongs økonomiske nød til påstand om sund økonomi og strålende fremtid.

Børsnoteringen skaffer ingen penge til Dong.

Dongs altid kapitalkrævende planer vil sikkert medføre ønsker om større aktiekapital.

Så må staten enten købe 51 pct. af udvidelsen eller stå tilbage med en minoritet, hvorefter staten formentlig vil sælge resten.

Hvis der tages samfundshensyn, bør børsnotering undgås.

Så kan staten efter aftalen blive forpligtet til at købe GS' aktier, men frigøres til gengæld fra GS.

Det forøger ikke tabet.

Statens gave til GS andrager næppe under 10 mia. kr., og i dag må det stå klart for alle, at kapitaludvidelsen skulle skaffe GS en fordelagtig handel, ikke dække en reel kapitalmangel.

GS' kapitalindskud var unødvendigt og betydningsløst i forhold til Dongs kapital- og driftsmæssige styrke, som bevidst blev malet i urimeligt sorte farver.

Sagens angribelige forløb fremgår af mine JP-kronikker, hvis faktuelle indhold staten ikke har modsagt.

Tidligere vurderede Finansministeriet Dongs værdi til 70 mia. kr., men da GS skulle købe aktier, faldt prisen til 31,5 mia. kr.

Statskassen fik ingen penge, og GS sikrede sig klogt mod at skulle sælge aktier på lignende grundlag.

Nu er værdien høj igen.

Dens mirakuløse genopstandelse er svær at forklare, og det er ikke tilfældigt, at GS betaler forhenværende statsminister og Nato-generalsekretær Anders Fogh Rasmussen og hans spindoktor Michael Ulveman som stærke lobbyister til at påvirke meningsdannelsen. Politikere og medier forsøges pacificeret.

Den manglende seriøsitet i vurderingerne gør det særligt uheldigt, at GS og Dong-ledelsen havde fælles økonomisk interesse i en lav aktiepris.

Ledelsens inhabilitet og forvandlingen af overskud til underskud gennem ekstraordinære nedskrivninger skæmmes yderligere af, at Dongs koncernøkonomidirektør og tidligere midlertidige koncernchef afgik meget pludseligt i utide med en ekstraordinært indbringende mundkurv. Hvorfor?

Statens andel faldt fra 80 til 59 pct., GS' New Energy Investment S.a.r.l. fik 18 pct. i Luxembourg-skattely og mindst samme magt i Dong som staten. Seas-NVE har 11, andre 12 pct.

Tænk, hvis regeringer og Folketing ville inddrage samfundsmæssige hensyn før udsalg af strategisk vigtige aktiviteter.

Desværre er det ikke en selvfølge.

Snarere træffes kortsigtede hurtige beslutninger uden helhedshensyn til samfundets langsigtede behov.

Staten forholdt sig end ikke professionelt til Dongs kapitalbehov, dvs. spørgsmålet om, hvorvidt tilførsel af 6-8 mia. kr. ny egenkapital var nødvendig.

Den var bestemt ikke nødvendig.

Det var Dongs påstand, som ingen kompetent ejer ville acceptere uden selvstændig. kritisk vurdering.

Hvorfor forsømte staten det ?

Finansministre og økonomidirektører ønsker store pengekasser og indtægter i forhold til gæld og udgifter.

Det giver sikkerhed og økonomisk uafhængighed, men svækker incitamentet til at præstere kreativitet, omtanke og arbejde.

Offentligt ejede virksomheder finansieres med egenkapital og har karakter af monopol, og Folketinget bevilger penge efter politisk flertal, bestemt af politisk holdning, lobbyisters gennemslagskraft og ledelsens evne til at argumentere for pengetilførsel.

I Dong-sagen manglede al kontrol.

I private virksomheder skal aktionærer og bestyrelser sikre kapitalgrundlaget, men undgå overforsyning med penge.

Denne balance har staten svært ved at holde.

GS har ekspertise på energiområdet, men den synes især at være opnåelse af indtjening på forbrugernes bekostning.

USA's centralbank signalerer, at myndighederne bør gribe ind mod investeringsbankers og deres kapitalfondes ejerskab af kraftværker, olie- og gasproduktion og anden råstofbaseret forretningsaktivitet.

Allerede i 1999 besluttede centralbanken, at den ikke ville tillade finansielle holdingselskaber at eje, drive eller investere i anlæg til udvinding, transport, opbevaring og distribution af råvarer.

Alligevel er denne trafik ekspanderet.

GS er en stærk virksomhed, som kan gå til kanten og har accepteret bøder eller er anklaget for misbrug af sin position som aktør og rådgiver.

Hvorfor accepterede staten GS som partner ?

Ved elreformens vedtagelse i 1999 og revision i 2004 tilkendegav staten flere gode formål. Energiminister Svend Auken skrev 12/3 1999 under overskriften "Elreform gavner forbrugerne", at Jyllands-Postens kritik var forfejlet.

Elreformens skabere lovede samfundsgavn timer virkninger, men de udeblev, og forbrugerne mistede både deres beskyttelse i form af hvile i sig selv-princippet og deres el-virksomhed. Se blandt andet Rigsrevisionens beretning om elreformen, oktober 2004.

Staten brugte talrige milliarder for at købe og styre elsektoren, men samfundsinteressen og formålene forsvandt.

Dong-aktier blev sat på udsalg, og statens bestemmelsesret stærkt beskåret.

Hvorfor ?

Vi havde verdens mest avancerede og mindst forurenende forbrugerejede kraftværker, men staten ændrede lovene i 1999 og 2004 og lod Dong købe det meste af elsektoren under foregivende af forbedring og forsyningssikkerhed.

Kraftværkskapaciteten blev ringere og vindkraften dobbelt så dyr, som hvis forbrugernes selskaber havde købt møllerne.

Staten pålagde forbrugerne at betale vindmølleejernes fortjeneste.

Staten lod Dong købe så mange møller, at staten får store forbrugerbetalte subsidier besluttet af staten selv.

Kommercielt tjener Dong stort på vindmøller i ind- og udland, og forbrugerhensynet er væk.

Dong har sikker indtjening, som skyldes subsidier, og at forbrugerne ikke kan undvære elektricitet.

Det er så indlysende, at det forklarer GS' interesse i aktiekøbet og undgåelse af andres køb.

Vindmøllelovenes prioriteringsregler bevirker, at skiftende vindstyrke medfører skiftende kraftværksproduktion. Det gør den dyr, og forbrugerne betaler.
Forsyningssikkerheden er nedsat, idet nettoimporten af strøm vokser.
Den produceres især med fossilt brændsel.

Regeringer svigtede de gode formål.
Dong skal kun tjene sine aktionærer, ikke forbrugerne.

Hvorfor indleder regeringer ikke store kapitaldispositioner med at vurdere langsigtede behov, den nødvendige finansiering, og finansieringens fordeling på egenkapital og lån ?

Hvorfor styrede Goldman Sachs alt i Dong-sagen ?

Hvorfor styrede staten intet ?

Hvorfor får vi ingen svar ?

Hvorfor afviser vore politiske ledere at følge grundlæggende demokratiske principper ?